

steren tænkte paa, opstillede Konfistorium saa en anden Sætning, nemlig den, at det ganske i Almindelighed, at sætte sig hen for at skrive en ny Fundats i den Forstand, at man skal tage alle de uendelige Spørgsmaal, som her foreligge, op til ny Behandling, uden noget Program, uden at der iforveien blev sagt: „Det er i den Retning, vi ønske en Reform, det er i den Retning, vi finde, at der er Mangler“, vilde være et uoverkommeligt Arbejde. Hvorledes vilde det i Virkeligheden være? Det vilde være at optage til ny Behandling, hvortil saa alle disse Kræfter skulde sættes i Bevægelse, en hel Række af Spørgsmaal, dels saadanne, som allerede ere behandlede udsørlig, gjentagne Gange og til Overmættelse, f. Ex. Spørgsmaalet om Examenstkommisjoner, dels saadanne, som f. Ex. Spørgsmaalet, om man skulde udflyde hele det theologiske Fakultet fra Universitetet, et Spørgsmaal, der, det glæder jeg mig ved at sige, heldigvis hviler, men det var jo muligt, at man vilde gjøre det til Gjenstand for et Reformspørgsmaal, — og dernæst Spørgsmaalet om Ordningen af alle de forskellige Examinere. Vi have jo en hel Række af Embedsexaminere, Magisterkonferentier, der efterhaanden ere blevne optagne og ordnede. Skulde nu det Spørgsmaal opkastes her, om der i disse Snes eller i alt Fald i denne Snes af Examinere og Konferentier ikke maatte være Et eller Andet at omordne her, saa vilde man, mener jeg, faae et saa ubestemt Program, man vilde frugtesløst og til A nytte sætte en hel Del Kræfter i Bevægelse samtidig med, at man, naar man sætter Spørgsmaal i Bevægelse, som ikke i Diebliffet staa paa Dagsordenen, efter alle Erfaringer udsætter sig for, at de træffes ud i det Uendelige. Derfor svarede Konfistorium, at den fornødtige Vej, hvad enten man agtede at reformere eller ikke, var at begynde med en Samling, en Kodifikation af det Gældende, thi deri vare vi vistnok enige med Ministeriet, at den nuværende Tilstand var uheldig, idet de gældende Lovbestemmelser og administrative Bestemmelser, Skrivelser, Regulatorer o. s. v., ere spredte over et Tidrum, der endog gaar langt længere tilbage end til 1788. Der er Bestemmelser, som ere gældende, der ere langt ældre. At samle disse og bringe dem i en overskuelig Form forekom os at være det Første, baade for dem, der ikke mene, at der ikke er synderlig Meget at reformere, og for dem, der mene, at der er Meget at reformere, idet det kunde være ønskeligt, at disse kunde pege paa, at der er Punkter, som bør være Gjenstand for Diskussion og Debat i reformerende Retning. Det var netop dette, som man erklærede sig villig til snarest muligt at begynde paa, og hvortil man ikke troede, at der skulde behøves en særlig Bevilling, og det af den simple Grund, at der paa Universitetets Budget er en Konto for ekstraordi-

nære løbende Udgifter, som regelmæssig ikke bruges fuldt ud, ja, som endog saa efterlader temmelig betydeligt Overflud — regelmæssig, thi det Overskud kan indtræffe — og som utvivlsomt under almindelige Forhold vilde være tilstrækkelig, naar man tænkte sig dette Arbejde gjort i Løbet af et Par Aar. Jeg har nu, tør jeg sige, arbejdet saaledes paa det, som jeg kan forsvare det; jeg er kommen til den første Gjenmarbejdelse af Opgaven, og det har vist sig — naturligvis med Forbehold af al mulig Revision — at en virkelig Samling af disse Bestemmelser, fremsat i en overskuelig Form og ordnet paragrafvis, som om det var Lovbestemmelser eller Anordningsbestemmelser, har ført til et Paragrafantal af mellem 6 og 800, som jeg dog antager ved en Revision kan bringes ned til det Halve. Jeg tror da, man vil erkende, at Arbejdet i Virkeligheden ikke kunde gjøres hurtigere, og at der, naar det først er færdigt, vil kunne være tilvejebragt et særdeles ønskeligt Grundlag for dem, der ønske en Reform paa et bestemt Program, og for dem, der fra forskellige Sider maatte ønske udeprøvede bestemte Punkter, paa hvilke der burde reformeres. Iøvrigt, naar der særlig taltes om, at man ikke havde krævet en Bevilling, og at man derved havde tænkt paa at udhale Sagen, kan jeg troste det ærede Medlem med, at nu maa der tænkes paa en Bevilling, da det har vist sig, at den omtalte Konto iaar omtrent er bleven opbrugt, og at man ved de store Trykningsarbejder, som forestaa, vil komme til at bruge flere Penge, end denne Konto kan magte. Ordningen bliver, saaledes som jeg har tænkt mig det og set Erfaring for paa andre Steder, den, at Stoffet meddeles under en dobbelt Form paa den Maade, at det virkelig bliver overskueligt, idet de gældende Bestemmelser paa den ene Side ordnes paragrafvis, hvorved Redaktørens Opsættelse faar Indflydelse, fordi han der maa gjengive Meningen med sine egne Ord, og der saa under de enkelte Paragrafer henvises til de Lovbestemmelser, der gælde, hvorpaa de støtte sig, og disse gjengives kronologisk som anden Afdeling af Bærket. Det bliver nemlig virkelig et Bærk, og det kan ikke være anderledes. Som Sammenligningspunkt vil jeg anføre, at dengang man samlede de Bestemmelser, der gælde for Kommunen i København, blev det ogsaa et stort og betydeligt Bærk, og naar Forholdene ere saaledes, at Lovgivningens og de administrative Bestemmelser maa samles fra en Periode af henved et Par Hundrede Aar, kan dette ikke være anderledes. Jeg tror ikke, at det ærede Thing i denne Sag skal finde nogen Banskuelighed eller nogen Hindring for at fremsætte det Lovforslag, som foreligger, sin Sympathi. Jeg kan iøvrigt kun bemærke om dette Lovforslag, at jeg ønsker det ganske vist en god Skæbne, men jeg ser jo som en Nødvendighed, at det kommer ind i den Dase, hvortil alle Lønningss-